

Gabrielle Zevin (1977) es va graduar en literatura anglesa i americana a la Universitat Harvard i és autora de diverses novel·les d'èxit, tant per al públic adult com juvenil. Ha treballat de guionista, ha estat nominada a l'Independent Spirit Award i en l'actualitat és considerada una de les escriptores més notables dels últims anys segons *The New York Times*. Amb un estil immersiu i d'una gran profunditat emocional, ofereix uns personatges psicològicament complexos. *Demà, i demà, i demà* (Periscopi, 2023) va catapultar la seva carrera literària i la va convertir en una de les autores contemporànies amb més projecció internacional de la dècada.

Octavi Gil Pujol (Barcelona, 1996) es va graduar el 2018 en traducció i interpretació a la Universitat Autònoma de Barcelona. El 2020 debuta com a traductor amb l'assaig literari *Senyals de llum*, d'Alec Ash, i des de llavors ja compta amb una trentena de traduccions publicades d'autors com Sally Rooney, Noam Chomsky, H. G. Wells, Isaac Asimov o Ai Weiwei. En el dia a dia i des del 2014, treballa com a editor i dissenyador a Saldonar, i col·labora sovint amb altres editorials en totes les fases del procés de producció d'un llibre. Considera que la faceta més bonica de la traducció és la facultat de canviar-se la jaqueta, de sentir-se partícip, fins i tot en qualitat de coautor, d'obres de tota mena de temàtiques, moltes vegades assumptes sobre els quals un mateix no s'hauria imaginat mai que escriuria un llibre.

The Washington Post – «Zevin ha fet una cosa que no està de moda i força rara en aquests dies. Ha escrit una novel·la entretinguda, modesta en el seu abast, que enganxa i és divertida sense ser embafadora ni sentimental. Per sobre de tot, és prodigiosament optimista sobre el futur dels llibres, les llibreries i la gent que els estima.»

NPR – «Una carta d'amor a l'alegria de llegir.»

Library Journal – «Divertida, tendra i commovedora, ens recorda exactament per què llegim i per què estimem.»

Booklist – «En aquest bell homenatge inspirador a les llibreries, Zevin retrata perfectament l'alegria de connectar les persones amb els llibres [...]. Ple de personatges interessants, un profund coneixement del món de la venda de llibres, crítiques fantàstiques de títols clàssics i descripcions molt divertides dels clubs de lectura i les presentacions d'autors, aquest llibre serà irresistible per als amants dels llibres de tot arreu.»

Star Tribune – «Fikry i el seu grup heterogeni d'amics i família són fàcils de defensar [...]. Aquest llibre podria convertir-se fàcilment en un best-seller inesperat. En el fons, és ben encantador.»

The Globe and Mail – «Una novel·la potent sobre el poder de les novel·les, però no hi ha res d'exagerat ni de metatextual; no hi ha acudits literaris excessius ni digressions filosòfiques: *La vida del llibreter A. J. Fikry* és un llibre per a les persones que estimen els llibres, que reconeixen una bona història pel que és i pel poder que conté.»

Kirkus Reviews – «De vegades divertit, de vegades realista i sempre entretingut [...]. Una història d'amor literària simpàtica sobre vendre llibres i trobar l'amor.»

The Roanoke Times – «Aquest no és un llibre per deixar passar. Si t'agraden els llibres, les llibreries antigues i els personatges perfectament humans que viuen vides ordinàries, estimaràs aquest llibre. De fet, crec que potser hauré de llegir-lo una altra vegada.»

BookPage – «*La vida del llibreter A. J. Fikry* té una mica de misteri i una mica de narració amorosa, però és en essència una història d'amor: amor pels llibres, amor per la família, amor per la comunitat. És el llibre més encisador que llegiràs.»

Entertainment Weekly – «Una petita novel·la valenta.»

Publishers Weekly – «Sorprenentment expansiu. Zevin és una escriptora hàbil, intel·ligent i enginyosa, i el seu afecte pel sector dels llibres és innegable.»

Jami Attenberg – «*La vida del llibreter A. J. Fikry* és una lectura lleugera i amb un gran cor, especialment si t'has preguntat mai pel funcionament secret dels tresors nacionals d'Amèrica: les llibreries independents.»

Gabrielle Zevin

La vida del llibreter A. J. Fikry

Traducció de l'anglès d'Octavi Gil Pujol

ANTÍPODA, 91

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *The storied life of A.J. Fikry*

© Gabrielle Zevin, 2014

Publicada d'acord amb Sterling Lord Literistic i MB Agencia Literaria

Primera edició: març del 2025

© de la traducció: Octavi Gil Pujol, 2025

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol

© de la il·lustració de coberta: Cinta Fosch

© de la fotografia de l'autora: Hans Canosa

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació: Octavi Gil Pujol

Correcció: Miquel Saumell Santauegènia, Òscar Lozano

i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams
i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Dipòsit legal: B 1134-2025

ISBN: 978-84-19332-88-2

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Per als meus pares,
que van fornir amb llibres els meus anys de formació,
i per al noi que em va donar
el recull de contes de Vladimir Nabokov
fa tants hiverns.

au va, amor meu,
adorem-nos l'un a l'autre
abans no quedi res
de tu i de mi.

RUMI

PRIMERA PART

«LA MATANÇA DEL XAI»

ROALD DAHL / 1953

L'esposa mata el marit amb una cuixa de xai congelada i es desfà de l'«arma» donant-la per menjar a la policia. La proposta de Dahl és prou comestible, tot i que en Lambiase va qüestionar si una mestressa de casa experta se'n sortiria cuinant una cuixa de xai tal com es descriu a l'obra: sense descongelar, condimentar ni marinar. No resultaria en una carn dura i cuïta de forma desigual? No em dedico a la gastronomia (ni a la delinqüència), però si poses en dubte aquest detall, tota la història es desmanega. A pesar d'aquesta reserva, però, entra a la llista per una noia que conec que temps enrere li va encantar *James i el préssec gegant*.

A. J. F.

Al ferri de Hyannis a Alice Island, Amelia Loman es pinta les ungles de groc i, mentre espera que se li assequin, repassa les notes del seu predecessor. «Island Books, aproximadament 250.000 dòlars anuals en vendes, la majoria durant els mesos d'estiu a la gent que està de vacances», informa Harvey Rhodes. «65 metres quadrats de superfície comercial. Cap altre empleat a jornada completa que el propietari. Secció infantil molt petita. Presència a xarxes incipient. Compromís escàs amb la comunitat. El fons posa l'accent en la literatura, que ja ens va bé, però en Fikry té uns gustos molt particulars, i sense la Nic no hi podem comptar com a prescriptor dels nostres llibres. Per sort per a ell, Island no té competidors.» L'Amelia badalla —arrossega un punt de resaca— i es pregunta si val la pena fer un viatge tan llarg per una petita llibreria repelosa. Quan se li ha assecat l'esmalt de les ungles, la seva naturalesa incansablement optimista s'ha apoderat dels seus pensaments: «Esclar que sí!». La seva especialitat són les petites llibreries repeloses, i sobretot la mena de llibreter que les porta. Entre les seves virtuts hi ha

la capacitat de fer mil coses alhora, triar el vi adequat per a un sopar (i l'habilitat complementària de tenir cura dels amics que n'han begut massa), cuidar les plantes d'interior i ocupar-se d'animals abandonats i d'altres causes perdudes.

Baixant del ferri li sona el mòbil. No reconeix el número. Ja no hi ha cap dels seus amics que faci servir el telèfon com un telèfon. Però malgrat tot agraeix la distracció, i no vol convertir-se en la mena de gent que creu que les bones notícies només arriben en trucades que ja t'esperes, o de persones que ja coneixes. Resulta que qui truca és en Boyd Flanagan, el seu tercer intent fallit amb les cites per internet, que la va dur al circ ara deu fer sis mesos.

—Et vaig enviar un missatge fa setmanes —diu—. El vas rebre?

Ella li explica que no fa gaire ha canviat de feina i que s'ha fet un embolic amb els aparells.

—A més, he estat replantejant-me tot això de les cites per internet. Vull dir que no sé si són per a mi.

En Boyd no sembla que hagi sentit l'última part:

—T'agradaria repetir? —li pregunta.

Recordem la cita. Durant una estona, la novetat del circ va camuflar el fet que no tenien res en comú. Havent sopat, però, la gran veritat de la incompatibilitat entre tots dos havia sortit a la llum. Potser els hauria d'haver resultat evident per la seva incapacitat d'arribar a un acord sobre l'aperitiu o pel comentari d'ell durant el primer plat que no li agraden «les coses velles»: les antiguitats, les cases, els gossos, les persones. Però tot i així l'Amelia no s'havia permès treure conclusions fins a les postres, quan li va preguntar quin llibre l'havia influït més a la vida i ell va respondre *Principis de comptabilitat, part II*.

Amablement, li diu que no, que preferiria no repetir.

Sent la respiració d'en Boyd, agitada, irregular. Pateix per si l'ha fet plorar.

—Estàs bé? —li pregunta.

—No em tractis com a una criatura.

L'Amelia sap que ara hauria de penjar, però no ho fa. Una part d'ella vol saber quina història amaga. De què serveixen les males cites si no te n'emportes una anècdota divertida per explicar als amics?

—Perdona?

—Deus haver vist que no t'he tornat a trucar de seguida, Amelia —diu—. No t'havia tornat a trucar perquè havia conegut algú millor, però quan la cosa no va sortir bé vaig decidir donar-te una segona oportunitat. Així que no et pensis que ets superior. Quan somrius ets prou maca, d'acord, però tens les dents massa grosses, i el cul també, i ja no tens vint-i-cinc anys per més que beguis com si no fos veritat. Però, en fi, a cavall regalat no li miris el dentat. —El cavall regalat es posa a plorar—. Em sap greu. Ho sento molt.

—No passa res, Boyd.

—No sé què em passa. El circ va ser divertit, oi? I jo tampoc estic tan malament.

—Tu vas estar molt bé. El circ va ser molt original.

—Però si no t'agrada deu ser per algun motiu. Digue'm la veritat.

Arribats a aquest punt, hi ha molts motius pels quals no li agrada. I n'escull un:

—Recordes que et vaig dir que treballava en una editorial i tu em vas dir que no t'agradava llegir?

—Ets una esnob —conclou ell.

—Amb segons què, suposo que sí. Escolta, Boyd, estic treballant. T'he de deixar.

L'Amelia penja. No es vanta del seu aspecte, i certament no dona cap importància a les opinions d'en Boyd Flanagan, que de totes maneres no s'estava dirigint a ella. Ella no és més que la seva última decepció. I ella també n'ha tingut, de decepcions.

Té trenta-un anys i creu que a hores d'ara ja hauria d'haver conegut algú.

Esclar que...

L'Amelia l'optimista pensa que val més estar sola que amb algú amb qui no tinguin una sensibilitat o uns interessos en comú. (Perquè és així, oi?)

La seva mare sempre li diu que les novel·les l'han esguerrat per als homes de carn i ossos. I aquesta observació l'ofèn, a ella, perquè implicaria que només llegeix llibres amb herois romàntics clàssics. A veure, de tant en tant una novella amb un heroi romàntic no li fa cap nosa, però els seus gustos literaris són molt més amplis. A més, adora el personatge de Humbert Humbert al mateix temps que reconeix que no el voldria com a company de vida, com a parella, ni tan sols com un simple conegut. I sent el mateix per Holden Caulfield i els senyors Rochester i Darcy.

El rètol sobre el porxo de la casa de camp victoriana de color morat està desgastat i l'Amelia gairebé passa de llarg:

ISLAND BOOKS

Proveïdor exclusiu de contingut literari
de qualitat a Alice Island des del 1999

«Cap home és una illa, cada llibre és un món»

A dins, una adolescent s'ocupa de la caixa mentre llegeix el nou recull d'Alice Munro.

—Ui, què tal és, aquest? —li pregunta l'Amelia. Perquè a l'Amelia li encanta Munro, però, a part de les vacances, no acostuma a tenir temps per llegir res fora del seu catàleg de novetats.

—És per a l'insti —diu la noia, com si això respongués la pregunta.

L'Amelia es presenta com la representant comercial de Knightley Press, i aquella adolescent, sense aixecar els ulls del paper, assenyala vagament cap al fons.

—L'A. J. és al seu despatx.

Tot de piles precàries d'edicions no venals i de galerades s'alcen a un costat i l'altre del passadís, i l'Amelia sent la punxada de desesperació de sempre. La bossa de tela que li deixa senyal a l'espatlla conté unes quantes aportacions per als munts de l'A. J. i un catàleg ple d'altres llibres que li ha de presentar. Ella no menteix mai sobre els llibres que hi ha. No diu mai que la fascina cap llibre que no la fascini. Normalment troba alguna cosa positiva per dir de qualsevol llibre o, si no, de la coberta o, si no, de l'autor o, si no, del web de l'autor. «Per això em paguen el dineral que em paguen», pensa de vegades per a si mateixa, amb un somriure. Guanya trenta-set mil dòlars l'any més possibles bonificacions, encara que ningú que faci aquesta feina ha cobrat cap bonificació des de fa molt de temps.

La porta del despatx de l'A. J. Fikry està tancada. L'Amelia ja va per la meitat del passadís quan la màniga del jersei se li enganxa en una de les piles, i un centenar de llibres, potser més, cauen a terra amb un terrabastall humiliant. La porta s'obre i l'A. J. Fikry es mira primer el

desgavell de terra i després la geganta de cabells castanys clars que intenta refer les piles frenèticament.

—Es pot saber qui és vostè?

—Em dic Amelia Loman.

Apila deu volums més i la meitat s'esfondren.

—Deixi-ho —li ordena l'A. J.—. Aquestes coses segueixen un ordre. No està ajudant. Marxi, sisplau.

L'Amelia es posa dreta. Li treu ben bé mig pam, a l'A. J.

—Però tenim una reunió.

—No tenim cap reunió —diu l'A. J.

—Que sí —insisteix l'Amelia—. La setmana passada li vaig enviar un correu sobre les novetats d'hivern. Vostè em va dir que li anava bé si passava dijous o divendres a la tarda, i jo li vaig dir que passaria dijous.

L'intercanvi de correus va ser breu i concís, però ella sap que no s'ho inventa.

—És comercial, vostè?

L'Amelia assenteix, alleujada.

—Recordi'm l'editorial.

—Knightley.

—Knightley Press la porta en Harvey Rhodes —respon l'A. J.—. Quan em va escriure la setmana passada vaig pensar que devia ser la seva ajudant o alguna cosa així.

—Soc la seva substituta.

L'A. J. esbufega sonorament.

—I què se n'ha fet, d'en Harvey?

En Harvey és mort, i per un segon l'Amelia es planteja deixar anar un acudit dolent presentant el més-enllà com una empresa i en Harvey com un empleat que ara hi treballa.

—És mort —diu, sense més—. Donava per fet que n'estaria al cas.